

*Постоліук Христина**здобувач другого рівня вищої освіти,**Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка**Науковий керівник: Дячук Н.М.,**викладач кафедри англійської філології та методики навчання англійської мови*

ROLE-PLAY AS A MEANS OF FORMING ENGLISH COMPETENCE IN MIDDLE SCHOOL STUDENTS

Within the framework of contemporary educational advancements in secondary schooling, language proficiency is developed through foreign language curricula. This is instrumental in evolving communicative abilities, establishing linguistic habits, and preparing students for interaction in foreign language settings. Role-play holds a prominent position in instructional process, as it successfully recreates a linguistic atmosphere where students transition from passive observers to active participants in oral communication. From a pedagogical point, such gaming activities serve as both a structural method for organising the learning process and a highly efficient tool for instructing students in dialogic speech.

The essence of role-playing lies in the simulation of interpersonal dynamics that occur during communication. It serves as a learning exercise designed to build and refine the competencies required for dialogic speech within a social interaction framework, as these conditions allow its educational potential to be fully realized. The core principle of this approach is active speech participation, which encourages students to engage in consistent verbal interaction and significantly increases their motivation to acquire a foreign language [3].

Role-play reproduces any situation in roles and encourages students toward psychological readiness. In the process of role-play, the intellect of overcoming the barrier of psychological communication is revealed. Role-play is a kind of educational technique in which a student must speak freely within the set circumstances. Thus, role-play can be defined as a situationally controlled form of organising students' educational activity in lessons, which is aimed at reproducing and assimilating social experience in which human behaviour is formed and improved, and aims at the formation, development, and improvement of speech skills and abilities in conditional situations as close as possible to the real-life communication [2, c.60].

For these activities to be effective, educators must skillfully distribute roles while students maintain focus on the designated topic. A vital element of the method is the inclusion of a problem-based scenario, as a specific objective encourages the development of logical and structured thinking. A well-organised role-play lesson typically follows a sequential four-stage implementation:

1. organisational, covering the definition of the topic and goal of the lesson, as well as familiarising students with the rules of the game;
2. preparatory, involving independent study of the proposed situation and distribution of roles;

3. gaming, within which the modeling of tasks occurs;
4. reflexive-generalising (including analysis of the game flow, evaluation of results, and typical errors).

Thus, role-plays are implemented according to the principles of comparison, generalisation, highlighting the main points, and solving educational problems. Their use contributes to the meaningful enrichment of senior students' speech, the complication of its structural organisation, and the improvement of the linguistic design of statements.

We distinguish controlled, semi-controlled, and free the following role-plays depending on the complexity of the speech task.

Controlled role-plays are based on a model or sample. Students first read the dialogue in roles and then act it out among themselves. Controlled role-plays are used when it is necessary to form speaking skills at different stages of studying a topic.

Semi-controlled role-plays are a form of educational activity within which each student receives a separate task, the content of which is unknown to other students. Here the teacher approaches the role of a scriptwriter who outlines the roles and conditions of the game but does not directly participate in them.

Free role-plays involve students' autonomy in choosing means, forms of communication, and directions for the development of the situation. During such games, the teacher performs the function of an observer, analysing the results of the students' activities and drawing certain conclusions. This type of role-play is very often used in the final stages of processing a topic.

The game in the educational process performs a series of functions [2, p. 19]:

- **Educational function** of role-plays lies in their influence on the selection of language means and the formation of speech skills and abilities.

- **Upbringing function** is realised through the formation of qualities such as responsibility, discipline, and perseverance in students.

- **Communicative function** of role-plays consists of creating a favourable environment, developing communication skills, and forming collective unity.

- **Developmental function** of role-plays is aimed at developing attention and the child's ability to perceive information quickly.

- **Orienting function** develops students' ability to quickly orient themselves in a situation and see themselves from another perspective during communication.

Consequently, role-play contributes to the development of independence, organisation, initiative, and collective interaction skills. Participation in the game forms students' ability to work in a team.

ЛІТЕРАТУРА

1. Годованець Н.І., Леган В.П. Короткий огляд інтерактивних методів навчання іноземної мови. Науковий вісник Ужгородського університету. Педагогіка. Соціальна робота. Ужгород, 2017. №1. С. 60-61.
2. Голуб Л.І. Використання рольових ігор на уроках англійської мови. Педагогічний досвід у професійно-технічній освіті. 2009. №2. 137 с.

- З. Капітанчук Т.В. Рольова гра як резерв підвищення якості та ефективності навчання іноземних мов. Київ: Випуск періодики: Іноземні мови. 2003. 187 с.

Пшелуцька Тетяна

здобувач вищої освіти,

Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського

Науковий керівник: Поселецька К. А.

ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ ЗАСОБАМИ ІГРОВИХ ФОРМ РОБОТИ В СТАРШИХ

Сучасний етап розвитку іншомовної освіти в Україні характеризується зміною освітніх пріоритетів, що проявляється у переході від знаннєво-орієнтованого підходу до компетентнісної парадигми навчання [3]. У цьому контексті особливого значення набуває формування іншомовної комунікативної компетентності, центральним компонентом якої є говоріння як провідний вид мовленнєвої діяльності [1, с. 210]. В умовах старшої школи проблема розвитку усного мовлення набуває особливої актуальності, оскільки учні готуються до складання Національного мультипредметного тесту та подальшої професійної діяльності, що вимагає здатності до спонтанного, логічного й аргументованого висловлювання [4, с. 95].

Попри значну кількість досліджень у галузі методики навчання іноземних мов, у практиці шкільної освіти спостерігається суперечність між високими вимогами до рівня сформованості мовленнєвих умінь та недостатнім рівнем мотивації учнів до іншомовного спілкування. Значна частина старшокласників відчуває мовний бар'єр, що ускладнює процес розвитку продуктивного мовлення. У зв'язку з цим актуальним є пошук ефективних методів інтенсифікації навчального процесу, серед яких важливе місце посідають ігрові форми роботи [2, с. 210].

Англомовна компетентність у говорінні є складовою іншомовної комунікативної компетентності, яка визначається як здатність особистості ефективно здійснювати комунікацію в іншомовному середовищі. Вона має інтегративний характер і поєднує мовні знання, мовленнєві вміння, соціокультурні та стратегічні компоненти [3].

Говоріння як вид мовленнєвої діяльності характеризується складною психолінгвістичною природою. Воно включає такі основні ознаки, як мотивованість, ситуативність, цілеспрямованість та самостійність. Процес породження мовлення передбачає виникнення комунікативного наміру, формування задуму та його реалізацію за допомогою мовних засобів.

У структурі говоріння виокремлюють два основні види:

- монологічне мовлення, що забезпечує логічно структуроване висловлювання;
- діалогічне мовлення, яке передбачає взаємодію співрозмовників.